

MAGYAR CSERKÉSZEK A SZENTFÖLDÖN

ÍRTA:

D^R. MATTYASOVSZKY KASSIÁN
O. S. B. REÁLGIMNÁZIUMI IGAZGATÓ

Nem tudományos leírás akar ez lenni. Megírták ezt már mások. Nem a zarándoklás ájtosságait akarom ismertetni. Egyszerűen csak azokat az élményeket szándékozom rajzolni, melyeket cserkész, magyar cserkész élt végig, míg Palesztinát járta ...

Éjfél nem volt messze, midőn a Szuezi csatornán átkeltünk Egyiptomból Palesztinába. Cserkészek tanulhattak leleményességet attól az embertől, aki tudott úgy ahogy magyarul is, de ott várta már a kairói vonatot a perronon és amint megszimatolta, hogy egy többtagú társaság utazik, azonnal mellénk szegődött és, mondhatom, mindenben lelkiismeretesen útbaigazított. Átvitt a vámon, az útlevélvizsgálaton stb. De azután, mikor mi már benn voltunk az elkantari vonaton s ő meg csak a kerítésen kívül maradhatott (így is még hozta nekünk a jó vizet s adogatta át a kerítésen sorba kulacsainkat), őszintén megmondta, hogy hát bizony ezért a szolgálatért igen szívesen fogadna el valamit. Ez utóbbit már a cserkész elengedte volna. De mi méltányoltuk fáradságait és szegénységünkhöz mérten cserkészbecsülettel honoráltuk segítségét. Ez az ember ebből élt!

A vonaton ugyan nem igen akadt sok hely, de azért az egész sivatagot végigaludtuk s már csak az egykori Kánaán földjén ébredtünk fel. Magyar szempontból nézve a vidéket, csodálkoztunk, hogy itt egykoron oly szőlőfürtök is teremtek, melyeket két ember is alig bírt elcipelni. A sivatag után azonban valóban termékeny földek következtek. Majd jött az angol repülőállomás, majd átszállás és cammogás a „gyors”-vonaton Jeruzsálem felé.

A fogadás, mint máshol is: nagyszerű. Ott vártak az állomáson: a magyar konzul, a palesztinai cserkészkiküldöttek, a magyar zarándokház alkormányzója. Autó vitt bennünket a modern városon át a régi város damaszkuszi kapujáig. Itt a konzullal s a többi kísérőnkkel együtt leszálltunk az autóról s most már gyalog iparkodtunk a mi cserkészfelszerelésünkkel hátunkon és kezünkben a damaszkuszi kapun át. Velünk szemben arabok, zsidók, ősi öltözetben, tevék, szamarak, öszvérek megrakodva egy úton, minden gyalogjáró nélkül,

foglalták el a befelé vezető utat. Átjutva a kapun, benn találtuk magunkat az ősi Jeruzsálemben. Hát mi már hozzá voltunk szokva az uccai élethez, hiszen tíz napot töltöttünk csak Kairóban, de ott mégis szélesek voltak az uccák és a sok mindennek, ami ott az uccán történt, volt elég helye is. De itt? Minduntalan beleütköztünk egy teve oldalába vagy egy öszvér terhes rakományába, melyet hátán cipelt, majd gyermekek jöttek csoportban, majd férfiak, asszonyok, arab és zsidó módra, de voltak elegáns európaiak is gyalogosan. Olyan összevisszaság, hogy talán még az Aranyszarv hídján sem lehet ilyet látni! S ebben a sokaságban és sokféleségben akadt ismerősünk. Nem tudtuk miért, de már messziről mosolyra, kedves üdvözlésre derült az arca. Csak mikor közelünkbe ért, tudtuk, minek örült: felemelte a kezét és cserkészmódra üdvözölt. Messze, több ezer kilométerre hazánktól, ismerős, barát állott előttünk. Soha sem láttuk, soha sem beszéltünk vele, mégis ismerős volt, mégis üdvözölt, mert testvér volt: cserkész volt. Soha nem éreztem annyira a cserkészlet nagy erejét és világtörténelmi jelentőségét, mint itt: a távol Keleten! Nem tekintve időt, helyet, távolságot, nem tekintve háborút és háborús (nem béke!) szerződéseket, nem tekintve katonaságot és hadikészülődéseket, nem tekintve semmit, csak egyet érte és látva: *ez is ugyanazt a tíz törvényt vallja és tartja, ez itt nekem testvérem: Üdvözöl a „cserkész”!* ...

Az osztrák-magyar zarándokház, a mi szállásunk, a Keresztút mentén épült. Itt ment el mellette az Úr! Itt hordozta a nehéz keresztet! Valahányszor kiléptünk a zarándokházból, mindannyiszor ez jutott eszünkbe. Pedig volt, ami elvonja gondolatainkat tőle! Az uccai élet, a lárma, az uccán ülő s idejüket kártyával, szórakozással, teázással, kávézással rabló benszülöttek! És mégis! Csodálatos, nem őket láttuk, hanem az értünk szenvedő Krisztust. Mentünk mi is ezen az úton. Pénteken délután három órakor. Akkor, amikor ő is erre ment. Mentünk Pilátus házához, mentünk az uccán, találkoztunk Veronikával, Cirenei Simonnal, Máriával, az édesanyjával, láttuk a kegyetlen gúnyolódó tömeget, hallottuk a kiáltásokat, melyekkel ösztökélték, hogy keljen fel: újra vinni a véres keresztet. Elérkeztünk a Kálvária hegyére. Felmentünk a templomban lévő lépcsőkön, imádkoztunk, elméledtünk a kereszt tövénél s odacsúszunk a Szentsír kőlapjához, hogy könnyeinkkel, csókjainkkal illessük a Szentsírt, melyben ő feküdt. Nem törődött velünk senki! Hiszen Jeruzsálemben minden az uccán történik, még az imádság is. Az arab leteríti imaszőnyegét s Mekka felé fordul és letérdel és kiterjesztett kezekkel imádkozik. Nem akadályozza őt ebben senki! A zsidó megmosakszik, odamegy a régi templom falához és hangosan sír, hangosan imádkozik. Rendőrök őrzik,

angol katonák védik a kíváncsiak ellen. Krisztus útját járók is szabadon mehetnek. Nem kell engedély hozzá! Talán megnézik őket a tevehajcsárok, az Öszvéröszökélők, talán beleütköznek kecske-, bárányvezetőkbe, pásztorokba, talán kénytelenek hallani kereskedők és pénzváltók hangos kínálásait, de más nem zavarhatja őket semmi. Mennek az úton, melyen kétezer év előtt ő ment: a Megváltó, az Üdvözítő. És a cserkész ment ezen az úton. Megtanulta, már tudja, hogy az élet útja nehéz. Tudja, mily erőfeszítésbe kerül, hogy embe-
rebb ember legyen, érzi, hogy ily út vezethet csak az igazság felé. S a magyar cserkész az igazságot keresi. Az igazságot s ha nehéz az igazság útja, nem törődik vele, hanem törtet felfelé, mindig előre s mindig előre, hogy emberiségében kitermelje az emberebb ember mellett a magyarabb magyart is! Hol találna ehhez egy magyar cserkész jobb talajt, mint ott, hol nem a magyar igazságot, hanem az örök igazságot feszítették keresztre!

Élmény! Ennél nem volt nagyobb élmény egész utunkon!

Egy ízben meglátogatott otthonunkban, az osztrák-magyar zarándokházban egy Budapestről ideszakadt idealista zsidó. Dicsekedett, hogy gyermekei már nem tudnak más nyelven, csak héberül s nem is akarja, hogy másképpen megtanuljanak, mivel ők azért jöttek ide, hogy pionírjai legyenek az eljövendő nagy és hatalmas Zsidóországnak. Mily lelkesen tudott erről beszélni. Mondta, hogy a cserkészetet is meg akarja alakítani a zsidók közt, mert — mondja — az itteni cserkészek nem igazi cserkészek: az arabokkal való összetűzéseik alkalmával mindig az arabok mellé állnak! Hát e földön tehetnek-e mást az igazságot kereső emberek?

Az angol nevelésügyi megbízott, *H. G. Bozmán*, Palesztina kultuszminisztere, *aki egyúttal Palesztina első cserkésze is*, tiszteletünkre ünnepélyt és uzsonnát rendezett. Az uccán találkoztunk vele először. Messziről üdvözölt s mentette magát, hogy nem tudott ott lenni fogadásunkon. Az ünnepély után pedig a nagy hallgatóság előtt kijelentette, hogy sajnálja, hogy nem tudja nyelvünket, de reméli, ha még egyszer arra járunk, már saját nyelvünkön üdvözölhet minket! A kedves uzsonna után, ahol a görögdinnyét mag nélkül szeletekben szolgálták fel és sok más édesség mellett ihattunk annyi tejesteaát, amennyi csak belénk fért, — bevonultunk a szaléziak dísztermébe ünnepre. De az ünnep már előbb kezdődött: már az udvaron cserkész-zenekar üdvözölt. S mivel sok olasz fiú is volt (a szaléziak is Olaszországból valók), olasz dalokat is játszottak. S mily figyelmesek voltak! A *Giovinezzá-t* nem merték előbb játszani, míg meg nem kérdezték, vajjon most (abban az időben volt a Vatikán és Mussolini közt a feszültség) a mi katolikus felfogásunkat nem bántja-e, ha eljátsszák?!

Az ünnepélyen azután a nemzetek egész serege szerepelt! Természetesen először angol, majd arab, szír, olasz, görög (ezek voltak a lelegegásabb és teljesen egyforma cserkészuniformisban!), egyiptomi, sőt akadt egy süketnéma birmai cserkész is, aki a tiszteltünkre eljárta a kardtáncot. Szerepeltek öregek, fiatalok, egy fajtából többször is, így különösen az arabok! Végre nekünk magyaroknak is fel kellett mennünk a pódiumra s néhány magyar és cserkésznotát elénekelnünk. Sajnos, hogy valami specialításra nem készültünk! De eszünk ágában sem volt, hogy mi Palesztinában még szerepelni is fogunk! Felejthetetlen volt! Nem akartak elengedni, pedig a zárandokház alkormányzója már nagyon szorgalmazta a menetünket, hiszen a zárandokházban mindenkor pontosan kellett megjelenünk az étkezéseknél! Fotografálás a keleti esti világosságban s búcsúzkodás: A vizontlátásra! Okvetlen jertek Magyarországra! Stb. stb. S mi azzal a gondolattal váltunk el, hogy mégis jó cserkésznek lenni! Még a külföldön is! Hazafelé menet csak azon csodálkoztunk, hogy az ünnepélyen egy zsidó cserkész sem volt ott! Talán nincsenek is itt, Palesztinában? Pedig mikor ott voltunk az Arrow-Parkban, arról a néhány fehérkendős, aranyfej szorítós cserkészlől, kik Palesztinából jöttek, azt gondoltuk, hogy mind palesztinai zsidó. S most, hogy itt vagyunk, tűnt ki, hogy egy se volt zsidó, mindegyik benszülött arab s még hozzá katolikus! Most értettük meg azt, ami miatt egy ízben Velencében oly nagyot bámultunk: a dogepalotában arab cserkészek üdvözöltek, együttesen le is fotografáltak és katolikus papok voltak parancsnokaik! Az evangélium ereje ily szép gyümölcsöt hozott a cserkésztörzsökön!

Jeruzsálemben két bencés monostor is van. Egyik az Olajfák hegyén: franciáké, másik az utolsó vacsora helyének szomszédságában: a németeké. Ezt a helyet a protestáns Vilmos császár vásárolta a katolikus szerzeteseknek: a bencéseknek ajándékol! Amott nem voltunk, csak találkoztunk egyes bencésekkel a monostorból, emitt voltunk és a magyar oltár előtt, melyet éppen előttünk lévő zárandokcsoport hozott ide, miséztünk is: imádkoztunk is sokakért, magunkért is: a magyarokért, a magyar hazáért! Ez a monostor: a Boldogságos Szűz Elszenderedésének tiszteletére készült: *Dormitio Beatae Mariae Virginis*. S míg itt a Boldogságos Szűz elhalálzásának helyén oly nagy szeretettel fogadtak minket s vendégeltek meg, addig az utolsó vacsora helyére a tőszomszédságban csak papucsban vagy mezítláb léphettünk be, mert most e hely mohamedán mecset, és éppen ezért itt, az utolsó vacsora helyén, az Oltáriszentség szerzésének termében még keresztet sem vethettünk és csak lélekben fohászkothattunk, mivel az áhítat minden külső megnyilvánulása itt szigorúan meg van tiltva! Sírt a lelkünk s ökölbe szorult a kezünk. S ezért

még belépődíjat is kellett volna fizetnünk, ha nem egy arab cserkész van velünk! Íme. Itt is szabad a cserkészruha s tiltott a kereszt jele ...

Cserkészélményeink közé tartozott az is, ami bibliai ismereteinket, különösen egy-két feltűnő s kérdéses bibliai hely megértését előmozdította.

Igen érdekes volt, midőn nem egyszer mi is átmentünk a „tű fokán”! Úgy mint a Szentírás mondja, hogy nehezebb a gazdagnak bejutni a mennyek országába, mint a tevének átjutni a „tű fokán”. Hát méltóztatik tudni, mi is az a „Tű foka”? Mi se tudtuk addig, míg nem láttuk. Pedig ilyen tű foka sok van nálunk is Magyarországon. Képzeljünk csak el egy nagy kaput, melyet ki kell teljesen tární, ha kocsi megy át rajta, de rendes körülmények közt, ha ember akar átmenni rajta, nem tárják ki az egész kaput, hanem annak csak az úgynevezett kis ajtaját nyitják ki. No hát kérem, ez a kis ajtó a „tű foka”. Persze, hogy nehéz a tevének átbújni rajta. Ha jön, rendesen kitarják az egész kaput. De ha nem tárják ki, talán megpróbál átbújni a kis kapun. S ki tudja, hátha sikerül is ez neki?

Aztán meg hányszor olvastuk az evangéliumban, hogy az Úr Jézus meggyógyított beteget s aztán azt mondta neki: *Vedd fel az ágyadat és járj! A te hited megszabadított Téged!* Hát kérem, most láttuk, mi a keletieknél ez az „ágy”. A nagy melegben nem alusznak ám dunyhák és párnák közt s ennek következtében nincs is szükségük oly ágyakra, mint amilyenekben mi szoktunk aludni. A keleti embernek „ágya”: egy gyékény, melyet leterít a földre, erre fekszik s még jó, ha betakarja valamivel magát! Ezt az ágyat természetesen könnyen felgöngyölhette s vállára vehette bárki! Nem azért írom, mintha az Úr Jézusnak nem lett volna hatalma oly erőt is adni a betegbe, hogy a mi rendes ágyainkat is elbírija a vállán, de hiszen erre nem volt szükség! A csodás gyógyítás után a beteg rendes erejű ember lett, már pedig a rendes erejű emberek sem igen próbálgatják a mi ágyainkat felemelni, annál kevésbé vállukon cipelni!

Mennyire tisztulnák a fogalmak, ha az ember a külföldet járja!

Élmény! Hogyne akadt volna élmény! Hiszen élmény volt az is, mikor egymást érték a régi s a modern Jeruzsálem behatásai. A benszülöttek úgy élnek, mint akkor, kétezer év előtt. Olyan ruhában járnak, olyan lapos (lángosforma vagy maceszforma) kenyeret esznek, oly furcsán készített ételekkel táplálkoznak, úgy árusítanak, veszekszenek, pénzt váltanak stb., főznek, varrnak, mosnak, nyírnak stb. az uccán, mint régen. Aki azonban akar, élhet teljesen európai módon is. Van már vízvezeték! (Mindig azzal ijesztettek, hogy a nagy melegben nem ihatunk, mivel a jeruzsálemi víz telve van bacillusokkal s betegségnak az okozója.) Van villanyvilágítás! Van telefon, távíró (igaz, hogy méregdrága, egy távirat Konstantinápolyba

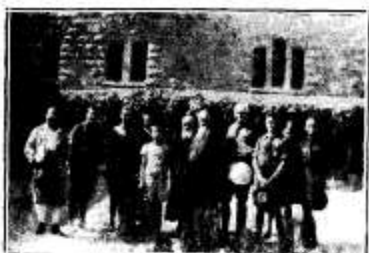
több mint harminc pengőnkbe került!), vasút, autó s kitűnő autótút stb.! A zarándokház igazgatója, a jeruzsálemi pátriárka segédpüspöke mesélte nekünk, hogy mikor ő legelőször idejött, csak ló- vagy öszvérháton lehetett utazni. Ha beesteledett, sátrat vertek, megpihentek, akárcsak a cserkészek. Azután jött a kocsí, majd a vasút, majd az autó s most már repülőgépek is röpdösnek Jeruzsálem felett a „rendet” csináló angol katonák jóvoltából, akik számára Jeruzsálem falain kívül fényes barakkokat kellett építeni a benszülötteknek. *Milyen szabadnak és dicsőnek készül ez a hivatalosan Zsidóország!*

Természetesen hát mi is, nem lóháton vagy öszvéren (pedig talán érdekes lett volna és talán sajnálja is egy-kettő, hogy nem így utazhatott), hanem autón jártuk a vidéket. Kedves biztatása volt a püspöknek, midőn elmesélte, hogy nem is oly régen: alig fél éve, egy társaságot, mely két autón rándult ki, s melyekben egy angol püspök utazott kíséretével, nem messze Jeruzsálemtől, a beduinok teljesen kifosztottak és kiraboltak. Életet nem öltek, csak a második autó sofőrjét sebesítették meg, mivel ez (látva az első sorsát) el akart menekülni! Hát a beduinok is modernizálódtak. Azelőtt a karavánokat fosztogatták, ma az autókat állítgatják meg. Jó bevezetés volt ez a mi autótutazásunkhoz! Nem igen vigasztalhatott az a körülmény sem, hogy az angol főhatóság azonnal angol őrszemet állított erre a kritikus helyre: egy hegyi kanyarodóhoz, hiszen ilyen alkalom nem egy akadhat a beduinoknak a mi hosszú, kétnapos autótutunkon! De azért nekiindultunk.

Bejártuk úgyszólván egész Palesztinát. Jerikó, Holttenger, Jordán, Betlehem, Kána, Názáret, Tábor hegye, Haifa, Karmel hegye, Tibériás, Genezáret tava, Kafarnaum stb., stb. Melyikről szóljak, hiszen mindegyikről már bőven írtak. *Cserkészszemmel mi volt a legérdekesebb?*

A Holttengerben megfürödtünk, nem tudtunk lemerülni, feldobott a víz. Napokig éreztük a sós víz hatását, fürdőruhánk alig akart kiszáradni, kitisztulni. Érintettük Jordán szent vizét, igen kellemesen úszkáltunk Genezáret tavában, melyen az Úr járt. Legkellemesebb fürdés volt azonban Haifában, ahol a tenger kitűnő hullámain élveztük. Cserkészszemmel talán ez volt a legemlékezetesebb. Csodálkozni csak azon csodálkoztunk, hogy semmi víziélet nincsen erre, úgy mint mifelénk. Mondtuk is, hogy majd nekünk kell eljönni csónaktúrára a Jordánon a felső tótól a Genezáret taván át egészen a Holttengerig. Be megbámulnának minket erre!

Jerikó mellett megnéztük a kísértés helyét, hol az Úr a pusztában böjtölt. Tábor hegyére cserkészerő kellett, hogy félelem nélkül feljussunk. Oly erősek az autótút kanyarodói, hogy a korlátnélküli úton csak újabb és újabb visszahajtással és előretörtetéssel tud fel-

A DORMITIO UDVARÁN

A HOLTENGER

DÁVID TORNJA JERUZSÁLEMBEN

SIRATÓK FALA

JERUZSÁLEMI CSERKÉSZZENEKAR

VIA DOLOKOSA

CSEKÉSZDÉLUTÁN JERUZSÁLEMBEN

JERUZSÁLEMI ECCA

A JORDÁN PARTJÁN

jutni. Persze a visszahajtsánál soha sem tudhattuk, melyik pillanatban esünk a mélységbe! Fenn a hegyen kitűnő kilátás tárult elénk! Eszünkbe jutottak a régi idők, midőn e hely még erődítmény volt, még a keresztesvitézek is itt védték magukat!

Feledhetetlen volt Betlehem. Este mentünk oda, hogy a karácsonyi szent éjét ott éljük végig. Vacsora után kimentünk valamenynyien az erkélyre és a néma csendben a csillagok fényénél végigtekintettünk azon völgy felett, ahol a pásztorok legeltették nyájaikat. Felcsendült ajkunkon az ének, a karácsonyi ének! Csendes, tiszta éj vala ... Pásztorok, pásztorok örvendezve ... stb. stb. Nem volt szem, mely könnybe ne borult volna. Éjjel azután felkeltünk és ott a jászolnál miséztünk és hallgattunk misét. Reggel meg ott voltunk a nagymisén, melyen a környék népe ősi öltözetben, pásztori ruhában és a nők fehérkendős fejviselettel vettek részt és vették magukhoz az Isteni Üdvözítőt. Betlehem felejthetetlen emlék. Egy palesztinai város, melyben csak katolikusok laknak! Itt van Szent Jeromosnak is a barlangja, ahol a Szentírást fordította!

Hasonló érzelmekkel voltunk Názáretben is! Itt is korán keltünk (de azért mégsem éjfélkor), hogy a názáreti ház helyén végezhessük ájtatosságunkat. Kánában kis kancsókat árultak, olyanokat, mint amilyenekben az Úr a vizet borrá változtatta. Kármel hegyén Illés próféta ünnepén voltunk, éppen búcsú napján. Az alacsony karmelitakolostor úgy emlékeztetett a magyar kolostorokra, mintha egy ember tervezte volna. Nemrég volt itt előttünk a magyar karmelita főnök is.

Aztán egyszer csak megérkeztünk a palesztinai határra és át kellett lépnünk Szíriába. Milyen kicsi volt itt a Jordán! S milyen lehetetlen helyen láttamozták útleveleinket és milyen sokáig tartott! Még inkább reggel volt, mint délelőtt s alig találtunk húst és tiszta-levegőjű helyet a határházikó környékén, ahol leülhettünk. Az állatok (birkák, kecskék) talán több tiszteletben részesültek itt, mint az emberek!

Cserkészszemmel, cserkészlélekkel végigjártuk a Szentföldet!

Egyiptomból jöttünk és Szírián át Törökországba mentünk. Lelkünk telítve volt s reméljük nem fog kiüresedni sohasem.

Damaszkszról kellene még megemlékeznünk, a nagy és szép szír fővárosról, hol Szent Pál lakását és meneküléshelyét szemléljük, hiszen ez is szorosban a szent eseményekhez tartozik! E kivételes, vízzel és növényzettel teli szép vidéken száguldottunk tova Balbeck felé, hol azután felszálltunk a Hajdárpa felé törtető Taurus-expresszre. Itt Balbeckben szólt este a magyar nóta a tiszteletünkre s magyar nóta hangjai mellett táncolt a vendégsereg s aludtunk el mi a napi nagy fáradtság után.

Nem tudom másképp befejezni élményeink leírását, mint Witz Béla, a Magyar Cserkészszövetség elnökének szavaival, melyeket a rádióba mondott: „Tehát nem álom és nem mese, hogy a magyar cserkész lába alatt az elmúlt nyáron megdobbant Bulgária, Románia, Törökország, Görögország földje. Valóság az is, hogy a magyar zászló ott lobogott Olaszország, Franciaország, Svájc, Svédország és Ausztria földjén. Ezenkívül átverekedte magát a magyar cserkész Egyiptom földjére is, végigjárta a királyok sírjait és kénytelenült rásodálkozni a magyar cserkészre a Napisten híres temploma, a szfinxek hosszú sorával együtt. És az elmúlt nyáron történt az is, hogy a magyar cserkész az igazi Keresztutat végigjárta Jeruzsálem-őén. Elment Betlehembe, Názáretbe, Kafarnaumba, végigszárguldott a damaszkuszi országúton s miután megpihent a havas Libanon lábainál, visszajött újra, mint ahogy tavaszkor ugyanonnan visszazállnak a fecskék!

Pompás és nagyszerű dolog ez mindenképpen, de százszorosan szebb és értékesebb, ha ráeszmélünk, hogy ez *a magyar fiú* útja volt. Egy nyár alatt a magyar fiú dübörgött végig annyi országon, a magyar fiú kopogtatott be Párizs érsekehez, Mussolinihoz, Egyiptom kultuszminiszteréhez és a jeruzsálemi pátriárkához. És az ajtó mindenhol kinyílt előtte és mindenhol körülöngte a magyar fiút a szem és a szív mosolyának igaz barátságát jelentő melege!”

Már Budapesttől Esztergom felé robogó vonaton voltunk, midőn egy világot ismerő és világot járt papi tekintély azt mondta hazatérő cserkészeimnek: *Egy eszme hozhatja meg a világnak a tartós békét és nyugalmat: a cserkészeszme!*

S azóta magyar tudós tollából megírt magyar történelemben olvasom: A világbéke megteremtéséhez nagyban hozzájárulnak a cserkészcsapatok!

Szentföld békétlenjei ismerjétek fel a szent békét, melyet a cserkészzet hoz az emberiségnek!

* *

Ilyen élményei voltak az esztergomi bencés gimnázium 14. Holló Cserkészcsapatának a Szentföldön, az Úr 1931. esztendejének nyarán.

